

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «КІЄВО-МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ»
НАЦІОНАЛЬНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ
З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
МАРІУПОЛЬСЬКА МІСЬКА РАДА
ГО «ФОНД РОЗВИТКУ МАРІУПОЛЯ»
WYŻSZA SZKOŁA EKONOMICZNO-HUMANISTYCZNA
(POLSKA, BIELSKO-BIAŁA)
EURÓPSKY INŠTITÚT ĎALŠIEHO VZDELÁVANIA (SLOVAKIA)
PAATA GUGUSHVILI INSTITUTE OF ECONOMICS OF IVANE
JAVAKHISHVILI TBILISI STATE UNIVERSITY (TBILISI, GEORGIA)
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЕКОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ
ДЛЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ:
ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ
НА НАЦІОНАЛЬНОМУ
ТА МІСЦЕВОМУ РІВНЯХ**

**Матеріали II Міжнародної
науково-практичної конференції**

Маріуполь – Київ, 2019

УДК 316/352

П 36

П-36 Публічне управління для сталого розвитку: виклики та перспективи на національному та місцевому рівнях: збірник матеріалів ІІ Міжнародної науково-практичної конференції. 7-8 травня 2019 р. Маріуполь (Україна) – Київ (Україна) — Бельсько-Бяла (Польща). – Маріуполь-Київ: ПП Халіков Р.Р., 2019. – 194 с.

ISBN 978-617-7565-33-7

Редакційна колегія:

Марова С. Ф. – голова, д. держ.упр., професор, ректор Донецького державного університету управління

Чечель А. О. – заступник голови, д. е.н., доцент, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Балусва О. В. – д. е. н., професор, проректор з наукової та виховної роботи Донецького державного університету управління

Токарєва В. І. – д. держ.упр., професор, проректор з науково-педагогічної роботи Донецького державного університету управління

Зелінська М. І. – к. політ.н., доцент кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Тарасенко Д. Л. – к.д.р.ж.упр., доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Хлобистов Є.В. – д. е. н., професор, Національний університет «Києво-Могилянська академія»; директор Міжнародного науково-дидактичного інституту Вищої Школи економіки та гуманітаристики (Wyższa Szkoła Ekonomiczno-Humanistyczna (Bielsko-Biala, Polska)

Abesadze Ramaz, Doctor of Economics, Professor, Paata Gugushvili Institute of Economics of Ivane Javakhishvili Tbilisi State University (Tbilisi, Georgia)

Zaťko Jozef, Dr.h.c. mult. JUDr., Honor. Prof. mult., prorektor pre medzinárodné vzťahy Wyższa Szkoła Komunikacji i Zarządzania (Poľsko, Poznań), Prezident Európsky inštitút d'alšieho vzdelenia (Slovakia)

Павленко О.П. – к. е. н., доцент, завідувач кафедри менеджменту природоохоронної діяльності Одеського державного екологічного університету

Відповідальна за випуск – **Чечель А.О.**,

д.е.н., доцент, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування
Донецького державного університету управління

© Донецький державний університет управління
(м. Маріуполь), 2019

Гарбуз Т. М.,

головний спеціаліст відділу автоматизованої обробки інформації
та контролю за призначенням соціальних виплат, Управління
соціального захисту населення Кальміуського району
Маріупольської міської ради.

Здобувач ОС «магістр», спеціальності «Публічне управління та
адміністрування», Донецький державний університет управління
(м. Маріуполь)

Чечель А.О.,

доктор економічних наук, доцент, завідувач
кафедри публічного управління та адміністрування,
Донецький державний університет управління (м. Маріуполь)

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ДО СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Інтенсивні темпи індустріалізації та урбанізації, технічний прогрес, глобалізація – все це без сумніву спрощує життя, однак має негативні наслідки як для нас, так і для наступних поколінь. Це змусило людство замислитися над питанням збереження навколошнього середовища та соціальної відповідальності, та шукати шляхи поліпшення умов, або ж утримання ситуації на тому етапі, на якому вона перебуває зараз, та не допустити погіршення. Сталий розвиток передбачає таке використання ресурсів, щоб ними могли скористатися і наступні покоління. Це означає, що для того, щоб залишити у спадок нашим поколінням чисту планету з відновлювальними ресурсами, теперішнє покоління має користуватися ними більш відповідально.

У ст. 50 Закону України «Про охорону навколошнього природного середовища» поняття екологічної безпеки визначено як стан навколошнього природного середовища, при якому забезпечується попередження погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров'я людей [2]. У статті 16 Конституції України зазначено, що забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання нас-

лідків Чорнобильської катастрофи – катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави [1]. Існує ціла низка законодавчих актів, як то «Водний кодекс України», «Земельний кодекс України», «Про природно-заповідний фонд», «Про червону книгу України». Закон України «Про екологічну експертизу», «Про охорону атмосферного повітря» та ін. Постас питання: чому екологічна ситуація у нашій країні майже стала кризовою? Адже законодавство України відповідає міжнародному. Процес реформування та децентралізація дозволяють витрачати до 80 % коштів, повернутих до місцевих бюджетів, на покращення екологічної ситуації в областях. Тому метою статті є ознайомлення зі статистичними даними про стан екології в Україні, з'ясування причин виникнення катастрофічної ситуації та способів збереження навколошнього середовища.

Довгий час пріоритетним був розвиток в Україні сировинно-видобувних, найбільш екологічно небезпечних галузей промисловості. Нехтування нормами законодавства, низький рівень екологічної свідомості, впровадження ресурсномістких, енергоємних технологій без будівництва якісних очисних споруд та відсутність досконалого механізму реалізації прав на безпечне та здорове довкілля, призвели до значної деградації довкілля, надмірного забруднення поверхневих і підземних вод, повітря, землі, нагромадження у величезній кількості шкідливих відходів виробництва. Десятиріччя нехтувань нормами законодавства про охорону навколошнього середовища вже призвели до різкого погіршення здоров'я людей, зменшення народжуваності та збільшенням смертності. Згідно статистичних даних, наша країна має найбільші у світі обсяги промислових відходів на душу населення. Ще у 2015 році загальна маса накопичених відходів в нашій державі становила більше 30 млрд. тонн, з них майже 2,5 млрд.тонн – токсичні. Тільки у 2017 році в Україні було вироблено 366,4 млн тонн відходів, що на 24% більше, ніж у 2016 році. Згідно даних Держстату за 2017 рік, на кожного українця приходиться на рік по 72 кг забруднюючих речовин. Найнебезпечнішими для життя є Дніпропетровська область (256,9 кг), Донецька (230,7 кг) та Івано-Франківська (142,4 кг) [3].

Нестримне прагнення до економічного зростання будь-якою ціною обертається знищеннем природних ресурсів. Україна потре-

бує збалансованого розвитку, при якому виробництво і споживання дають можливість природним екосистемам відновлюватися та підтримувати життєдіяльність теперішніх і майбутніх поколінь. Тому підписання Стратегії сталого розвитку «Україна-2020» має дуже важливе значення для України, оскільки саме впровадження європейських стандартів життя, формування стратегічних пріоритетів збалансованого розвитку країни у різних сферах, доцільність якого зумовлена як внутрішніми, так і зовнішніми чинниками.

Виходячи з вищезазначеного подолання екологічних загроз є складовою частиною політики держави для забезпечення сталого розвитку. Екологічна безпека потребує постійного піклування держави та повинна супроводжуватися досконалою правовою системою та більш чіткою деталізацією. Її зміст полягає у тому, щоб забезпечити прогресивний розвиток життєво важливих інтересів людини, суспільства, довкілля та держави через здійснення управління реальними або потенційними загрозами та небезпеками, які є наслідком функціонування антропогенних, природних та техногенних систем.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996.– № 30; № 141.
2. Закон України «Про охорону навколошнього природного середовища» №1264-XII від 25.06.1991.
3. <https://vesti-ukr.com>